

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 52

VINERI 30 DECEMBRIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Sub conducerea partidului, înainte, spre noi victorii!

Poporul muncitor al patriei noastre strâns unit în jurul partidului clasei muncitoare, a urmărit cu o atenție deosebită lucrările Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român, care a avut loc în zilele de 23-28 decembrie, la București.

Insemnătatea Congresului constă în aceea că el a demonstrat justetea deplină a liniei generale a partidului, că el a elaborat un program de muncă și de luptă a partidului și a întregului popor pentru noi victorii în construirea economiei socialiste, pentru înflorirea culturii și științei, pentru bună starea poporului, pentru întărirea continuă a partidului și a statului democrat-popular, pentru apărarea păcii și securității patriei noastre. Congresul a demonstrat tăria de graniț a partidului, unitatea și coeziunea indisolubilă a rîndurilor sale, legătura sa vie cu masele cele mai largi ale poporului nostru muncitor.

Raportul de activitate al C.C. al P.M.R., expus la Congres de primul secretar al Comitetului Central al partidului, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, este un document de cea mai mare însemnătate, care înfățișează tabloul minunat al mărețelor realizări dobândite de oamenii muncii sub conducerea partidului, oglindind uriașele prefaceri care au avut loc în viața patriei și poporului nostru, face să se întrevadă perspectivele luminoase care ne stau în față și, totodată, trasează cu înțelepciune sarcinile de viitor ale construcției noastre socialiste.

Poporul nostru a primit cu deosebită însuflețire Raportul asupra Proiectului de Directive ale Congresului al II-lea cu privire la cel de-al 2-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1956-1960, Raport prezentat de președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., tovarășul Chivu Stoica.

În perioada pe care o străbate poporul nostru au avut loc transformări economice și politice fundamentale, prefaceri revoluționare profunde. Esența acestor schimbări constă în instaurarea puterii democrat-populare de către masele populare conduse de partid. Regimul democrat-popular este opera poporului — adevăratul făuritor al istoriei. Întărirea continuă a statului democrat-popular și a temeliei sale — alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare — este una dintre sarcinile cele mai importante ale întregului popor.

Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. la Congresul al doilea al partidului arată că în anii regimului democrat-popular — regim care constituie euceria cea mai de preț a poporului nostru în lupta sa pentru construirea ordinii socialiste — s-a făcut, sub conducerea partidului, un puternic sector socialist, care reprezintă în industrie aproape 100%, în transporturi peste 90%, în sistemul bancar-financiar și de asigurări 100%, în comerțul exterior 100%, în comerțul intern peste 80%. În agricultură, sectorul socialist se află în necontenită dezvoltare.

Bazându-se pe genialele indicații leniniste care arată necesitatea întregirii cuceririi puterii politice cu fătura unei economii socialiste unitare, partidul a condus poporul nostru pe drumul unor succese hotărâtoare în lupta pentru construirea bazei economice a socialismului. Au trecut cinci ani de când partidul a pus în față oamenilor muncii asemenea obiective de mare însemnătate ca înfăptuirea primului plan cincinal și a planului de electrificare a țării. Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. a comunicat Congresului partidului și întregului popor muncitor îndeplinirea celor mai importante sarcini ale planului cincinal, precum și a sarcinilor din această perioadă ale planului de electrificare, dintre care multe prevederi au fost chiar depășite. Sub conducerea înțeleaptă a partidului și avînd asigurată sprijinul frătesc al marii Uniuni Sovietice, oamenii muncii au luptat cu abnegație și entuziasm pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de partid, înfrîngînd greutățile și piedicile puse în cale de dușmanul de clasă.

Cifrele bilanțului primului nostru plan cincinal și al planului de electrificare prezintă un tablou luminos al luptei pentru fătura economiei noastre socialiste. Producția noastră industrială a depășit de 2,9 ori nivelul anului 1938 și de 3,4 ori nivelul anului 1948. S-au construit și lărgit sute de întreprinderi, au fost create noi ramuri industriale — industria de utilaj petrolier, minier, energetic, de tractoare și mașini agricole, extracția de minere de uraniu și altele. Tîna noastră industrie constructoare de mașini a asigurată peste 60%

din nevoile industriei noastre și unele disponibilități de export. Victoriile de cea mai mare însemnătate pe drumul construirii socialismului au fost obținute în domeniul electrificării patriei. Au intrat în funcțiune 20 de noi centrale electrice, iar puterea disponibilă a fost dublată.

Datorită politicii juste a partidului, de dezvoltare cu precădere a industriei grele, s-au obținut succese importante și în dezvoltarea producției bunurilor de larg consum. Față de anul 1938, producția textilă a ajuns la 282%, de uleiuri comestibile la 270%, de zahăr la 142%, de preparate și conserve din carne la 461%. Raportul a subliniat totodată că, ținînd seama de cerințele crescînde ale populației, nivelul atins de producția industriei alimentare este insuficient.

Sprîjinel permanent primat din partea statului, creșterea bazei tehnico-materiale a agriculturii, dezvoltarea sectorului socialist la sate — au făcut ca țărănimea muncitoare să obțină succese tot mai însemnate în lupta pentru sporirea producției agricole, care a întrecut cu peste 3 milioane tone prevederile cincinalului la cereale panificabile și porumb la un loc.

Succesele dobîndite în domeniul dezvoltării continue a industriei și agriculturii au avut drept urmare sporirea veniturii naționale de peste 2,5 ori față de anul 1948. Această creștere a asigurat investiții necesare dezvoltării economiei și culturii și creșterea în 1955, față de 1950, a salariului real al muncitorilor cu 28%, sporirea simțitoare a consumului familiilor oamenilor muncii la alimentele de bază. Oamenii muncii primesc în folosință mii de apartamente în fiecare an. Mari fonduri bănești sînt cheltuite de către stat pentru învățămîntul, odihna și îngrijirea sănătății celor ce muncesc. S-a îmbunătățit simțitor și viața țărănimii muncitoare, stăpînă pe pămîntul pe care-l muncesc.

Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. la Congresul al doilea al partidului, precum și Raportul asupra Proiectului de Directive cu privire la cel de-al doilea plan cincinal prezintă un tablou măreț al perspectivelor care se deschid în viitorul apropiat al patriei și poporului nostru. În anii cincinalului viitor, aplicînd neabătut politica partidului de dezvoltare cu precădere a industriei grele și în special a acelor ramuri care au o bază de materii prime în țară, poporul nostru muncitor pășește pe calea unor noi victorii în lupta pentru industrializarea socialistă a țării. Producția industrială globală va crește în următorii cinci ani cu 60-65%, în acest ansamblu producția mijloacelor de producție crescînd cu 70-75%, iar a bunurilor de consum cu 50-55%. Directivele cu privire la cel de-al doilea plan cincinal prevăd totodată o creștere calitativă a industriei noastre. În această direcție, un rol deosebit de însemnat îl au creșterea productivității muncii și reducerea prețului de cost al produselor. Partidul ne învață că realizarea sarcinilor legate de sporirea productivității muncii și reducerea prețului de cost sînt parte hotărîtoare a luptei pentru ridicarea nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. De aceea, partidul cheamă pe oamenii muncii ca în anii celui de-al doilea cincinal să realizeze o creștere de 45-50% a productivității muncii față de nivelul anului 1955 și o scădere a prețului de cost cu cel puțin 20% în construcții și cu cel puțin 15-20% în celelalte ramuri ale industriei.

O atenție deosebită se va da și de aci înainte industriei siderurgice, a cărei creștere rapidă este o condiție esențială pentru dezvoltarea întregii construcții economice. Prin terminarea lucrărilor începute în perioada primului cincinal și darea în funcțiune a unor însemnate capacități noi de producție, va trebui să ajungem în 1960 la o producție de fontă de două ori mai mare și de oțel de 2-2,2 ori mai mare decît în 1955. Se vor dezvolta, de asemenea, industria chimică și petrolieră, iar industria cărbunelui va trebui să lăbideze rămînerea în urmă, astfel ca în 1960 producția de cărbune să ajungă la 11-11,6 milioane tone pe an.

În anii celui de-al doilea cincinal va spori avîntul lucrărilor în domeniul electrificării țării. Centralele construite în primul cincinal vor fi extinse; noi hidro și termocentrale vor lua ființă. O importanță deosebită va avea dezvoltarea industriei mineralelor de uraniu, această bogăție uriașă a țării noastre, baza dezvoltării în viitor a producției de energie nucleară.

Producția industriei ușoare și alimentare va crește în cursul celui de-al doilea cincinal cu aproximativ 50% față de anul 1955. În 1960 se vor produce cu circa 45% mai multe textile, cu circa 45% mai multă încălzămînt, cu circa 65% mai multă carne, de circa 2,2 ori mai mult zahăr, de circa 3 ori mai multe biciclete, de circa 2 ori mai multe articole de menaj.

Cel de al doilea Congres al partidului a acordat o însemnătate deosebită problemelor legate de transformarea socialistă a agriculturii. Raportul de activitate al C.C. subliniază că pozițiile însemnate dobîndite pînă în prezent deschid perspectivele înaintării într-un ritm mai accelerat pe drumul făturii agriculturii socialiste, că aceasta este o necesitate obiectivă a dezvoltării economiei noastre naționale în etapa actuală. Între lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii și sporirea producției agricole există o legătură indisolubilă. Intensificarea muncii politice pentru atragerea țărănimii muncitoare pe calea socialismului — prin respectarea principiului leninist al liberului consimțămînt — are o însemnătate hotărîtoare în realizarea mărețului obiectiv de a se ajunge la sfîrșitul celui de-al doilea cincinal la o producție de cel puțin 15 milioane tone cereale, din care cel puțin 5,5 milioane tone grâu și secară și 8-9 milioane tone porumb.

Raportul de activitate al partidului subliniază că o mare însemnătate în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii are întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective și întovăririi lor existente, sprijinirea formelor simple de asociere și întrajutorare în muncă a țărănilor muncitori, răspîndirea experienței înaintate în domeniul agriculturii. Înfrîntînd cu consecvență linia leninistă elaborată de plenara din 3-5 martie 1949, partidul a dus și va duce față de țărănimea muncitoare cu gospodărie individuală o politică de sprijinire necontenită pentru sporirea producției agricole, pe baza interesării ei de materiale și a ridicării nivelului ei de trai material și cultural.

Prevederile celui de-al doilea plan cincinal reflectă grija permanentă a partidului pentru ridicarea nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. În 1960, venitul național va fi cu circa 50% mai ridicat față de 1955. Ca urmare a creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost, prețurile la bunurile de larg consum se vor reduce treptat, salariul real al muncitorilor, tehnicienilor și funcționarilor va crește cu circa 30%. Vor spori de asemenea veniturile țărănimii muncitoare. Se vor construi cel puțin 2,5 milioane m.p. suprafață locuibilă pentru oamenii muncii, precum și noi școli, spitale, așezămînt de cultură etc.

Victoriile repurtate de poporul nostru muncitor pe drumul construirii socialismului sînt o ilustrare grătore a justeței politicii partidului. Justețea politicii partidului are izvorul în învățătura atotbiruitoare a lui Marx-Engels-Lenin-Stalin, în faptul că partidul se inspiră din experiența istorică a glorioșului Partid Comunist al Uniunii Sovietice. Realizările de însemnătate istorică dobîndite de poporul nostru muncitor au sporit încrederea maselor în partidul clasei muncitoare, unindu-le tot mai puternic în jurul avangărzii sale încercate. Oamenii muncii vîd în partid pe conducătorul lor de nădejde și-l urmează cu încredere.

Întreaga istorie a partidului confirmă teza leninistă că țaria partidului constă în unitatea rîndurilor sale. Toate succesele dobîndite pe drumul construirii socialismului sînt indisolubil legate de întărirea continuă a partidului, de faptul că, aparînd linia sa marxist-leninistă, partidul a respins toate încercările dușmanului de a submina rîndurile sale, a zdrobit linia lichidatoristă și acțiunea deviaționistă antipartinică și antistatală a grupului fracționist condus de A. Pauker, grup din care făceau parte V. Luca, demascat mai tîrziu ca vechi agent al Siguranței, și T. Georgescu. Zdrobirea devierii și o manifestare strălucită a unității de neclintit al partidului, coeziunea sa în jurul Comitetului Central este mai puternică decît oricînd.

Partidul își întărește continuu legăturile sale cu masele. Un rol important în această privință are conducerea de către partid a organizațiilor de masă, care constituie curelele de transmisie dintre partid

(Continuare în pag. 4-a)

Trăiască Partidul Muncitoresc Român, forța conducătoare a poporului, organizatorul victoriilor noastre!

Trăiască eroica noastră clasă muncitoare, aliatul său de nădejde — țărănimea muncitoare și intelectualitatea legată de popor!

Componenta Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român ales de cel de-al II-lea Congres al partidului

Membrii Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român

1. Alexa Augustin	21. Daju Pavel	41. Mujic Mihai
2. Apostol Gheorghe	22. Dalea Mihai	42. Murgulescu Ilie
3. Balalia Dumitru	23. Dănălache Florian	43. Niculescu-Mizil Paul
4. Barna Ioan	24. Drăghici Alexandru	44. Pas Ion
5. Berezișchi Dumitru	25. Drăgoescu Petre	45. Patilinet Vasile
6. Bîrlădeanu Alexandru	26. Dulgheru Radu	46. Petre Lupu
7. Bodnăraș Emil	27. Fazekas János	47. Pîrvulescu Constantin
8. Boriță Petre	28. Florescu Mihai	48. Popa Gherasim
9. Breitenhofer Anton	29. Gavriluc Mihai	49. Preoteasa Grigore
10. Bughici Simion	30. Gheorghiu-Dej Gheorghe	50. Rădoi Gheorghe
11. Bunaciu Avram	31. Gheorghiu Vladimir	51. Răutu Leonte
12. Ceaușescu Nicolae	32. Gluvacov Ioan	52. Sălăjan Leontin
13. Chișinevschi Iosif	33. Guină Nicolae	53. Scarlat Constantin
14. Chivu Stoica	34. Hosu Gheorghe	54. Șerban Miron
15. Crăciun Constanța	35. Ion Gheorghe	55. Solomon Barbu
16. Coliu Dumitru	36. Iordăchescu Theodor	56. Stancu Aurel
17. Constantinescu Miron	37. Joja Atanase	57. Stoica Gheorghe
18. Cozma Ion	38. Kovács György	58. Toma Sorin
19. Cotoș Ion	39. Lascu Elena Iordăchescu	59. Turcanu Ene
20. Csopor Ludovic	40. Moghioroș Alexandru	60. Vass Ghizela
		61. Voitec Ștefan

Membrii supleanți ai Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român

1. Alexe Eugen	13. Gheorghiu Dumitru	24. Nădejde Costin
2. Almăjan Bujor	14. Giosan Nicolae	25. Răceanu Ileana
3. Bayerle Iosif	15. Ichim Ion	26. Roșianu Mihail
4. Banc Iosif	16. Ionescu Vasile	27. Simulescu Dumitru
5. Berghianu Maxim	17. Ioniță Ion	28. Toma Ana
6. Bontea Ștefan	18. Malinschi Vasile	29. Trofin Virgil
7. Catană Nicolae	19. Manole Ofelia	30. Tușu Pavel
8. Coțoveanu Iacob	20. Marinescu Aneta	31. Vaida Vasile
9. Cristache Vasile	21. Mateescu Constantin	32. Vasilichi Gheorghe
10. Dobre Ion	22. Maurer Gheorghe	33. Verdeț Ilie
11. Doncea Constantin	23. Moisescu Anton	34. Voicu Ștefan
12. Fulger Cornel		35. Zahărescu Barbu

Componenta Comisiei Centrale de Revizie a P.M.R.

Ardeleanu Iosif; Beldean Ion; Brîncu Zina; Cristescu Dumitru; Duma Aurel; Dumitrescu Vasile; Florescu Gheorghe; Gheltz Filip; Gherghelaș Anton; Mataisz Peter; Mogoș Iosif; Niculi Ion; Popa Emil; Rădăceanu Eugenia; Redlinger Oscar; Rudenco Teodor; Sencovici Alexandru; Țiulescu Constantin; Vass Ladislau; Vintilă Marin; Zaharia Tănase.

Ședința plenară a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român

Comitetul Central al P.M.R., ales de cel de al II-lea Congres al partidului, s-a întrunit în ședință plenară în după-amiaza zilei de 28 decembrie.

Membrii Biroului Politic al C. C. al P. M. R.

Plenara a ales în unanimitate Biroul Politic al Comitetului Central al P.M.R., în următoarea componență:

Gheorghiu-Dej Gheorghe
Chivu Stoica
Chișinevschi Iosif
Apostol Gheorghe
Moghioroș Alexandru
Bodnăraș Emil
Constantinescu Miron
Pîrvulescu Constantin
Boriță Petre
Drăghici Alexandru
Ceaușescu Nicolae

Membrii supleanți ai Biroului Politic al C. C. al P. M. R.

Următorii tovarăși au fost aleși în unanimitate membri supleanți ai Biroului Politic:

Coliu Dumitru
Sălăjan Leontin
Răutu Leonte
Voitec Ștefan

Secretariatul C. C. al P. M. R.

Plenara a ales în unanimitate Secretariatul C.C. al P.M.R.

Prim secretar al Comitetului Central al P.M.R. a fost ales tovarășul

Gheorghe Gheorghiu-Dej

Ca secretari ai C.C. al P.M.R. au fost aleși tovarășii:

Chișinevschi Iosif
Ceaușescu Nicolae
Fazekas János
Cozma Ion

Comisia Controlului de Partid

Plenara a ales în unanimitate Comisia Controlului de Partid în următoarea componență:

Președinte Pîrvulescu Constantin
Vicepreședini Vințe Ion

Secretar Chișinevschi Liuba
Membri Duduman Ștefan
Gomboș Mihai
Ionescu Gheorghe
Petrișor Alchiu

Plenara C.C. a însărcinat Biroul Politic să ia măsurile necesare pentru a asigura dezbaterile istoricelor hotărîri ale Congresului în întregul partid și de a stabili planul de măsuri pentru traducerea lor în viață.

Ședința Comisiei Centrale de Revizie

În după-amiaza zilei de 28 decembrie a avut loc ședința de constituire a Comisiei Centrale de Revizie.

A fost ales ca președinte al Comisiei Centrale de Revizie tov. Popa Emil.

Figuri memorabile

HARALAMB ZINCA

Imi place adesea să-mi aduc aminte unde și în ce situații am întâlnit cele dinlăți figuri de luptători comuniști din literatura sovietică. Citiitorul se apropie întotdeauna cu drag de acei eroi literari în care descoperă o parte din sentimentele, frământările, bucuriile și durerile sale. Așa e de obicei, când avem de-a face cu o carte care ne-a emoționat, când am strâns noi înșine mîna unuia dintre eroii ei.

„Flăcăule, trebuie să intri la stăpîn!” În ziua aceea, bătrînul mi-a pus pe cap o șepculă nou-nouță, mi-a spus să-mi îmbrac cei mai buni pantaloni ai mei, după care m-a sfătuit: „Băiete, intră din grădina în grădina, din atelier în atelier, și întreabă fără rușine: „Aveți nevoie de un ucenic?”

„Dovăzile în șir am străbătut străzile Bucureștiului, și cele principale și cele periferice, pînă cînd în cele din urmă am găsit un loc de ucenic la un atelier de instalații sanitare. Am găsit în acel atelier încă doi ucenici și un practicanț, care era m-am împriele-nit din primele zile. Ucenicii mai vechi erau de aceeași vîrstă cu mine: unul îi spunea Iancu și era bucureștean. Celălalt îl spunea Costică și era un puț de fărîm pîrșit dintr-un sat din Oltenia. Practicantul îl zicea Aurel și era ceva mai în vîrstă decît noi: avea 19 ani. Toți patru locuim într-o cameră comună, căci mă angajasem intern. Seara, după lăscarea lucrului, noi, ucenicii, obișnuim să ne așezăm pe pragul din fața dormitorului nostru comun și să ne pierdem vremea cu tot felul de fleacuri. Numai practicantul avea un alt obicei: el se

retrăgea într-un colț și începea să citească dintr-o listă de cărți și se apuca de citit. Și așa, noi ne vedeam de ale noastre, el de ale lui. Într-o zi, intr-o zi, stăpînul nostru a dat faliment. Atelierul a fost scos la mezin, iar noi, ucenicii, de fapt lucrătorii lui, ne-am văzut rămași pe drumuri. Nu aveam decît 14 ani. Și l-am întrebat, foarte serios și grav, pe acest practicant, care era mai în vîrstă decît noi: „Ascultă, Aurele, ce-ți de făcut?” La care el, uitîndu-se în jurul lui, mi-a vorbit: „Vrei să știi răspunsul la întrebarea ta? Vino cu mine!”

Îmi închipuim că are să mă ducă într-un loc foarte fain, credem că are să-mi arate obiecte nemaiauzite, că are să-mi spună „fapte neauzite. Mare mi-a fost însă mirarea cînd l-am văzut scoțînd din mîca lui bibliotecă o carte cu paginile ofilite, parcă mincate de vreme, pe a cărei copertă am deslușit titlul: „Mama”.

Titlul m-a uimit, căci în zilele acelea, de mult duse, eram un cititor devotat al lui Conan Doyle. Am refuzat cartea. Totuși Aurel, prietenul, a insistat să citesc cartea. „Ai vrut un răspuns?” — mă necădea el. Așa am început lectura romanului „Mama”. Cu fiecare pagină citită, pătrundeam într-o lume nouă, necunoscută, dar totodată foarte cunoscută, căci în măsura în care pătrundeam în adîncul romanului, în aceeași măsură mi se părea că episoadele dramatice ale cărții se întâmplau aievea, în viața orășului nostru, pe străzile Bucureștiului, în viața grea, zbuciumată, a muncitorilor noștri.

Nu pot să uit că m-a captivat, în primul rând, eroul principal al cărții, Pavel Vlasov. Aceasta a fost prima

mea cunoștință cu un adevărat erou literar, cu un luptător comunist. Ceva mai tîrziu, tot prin bunăvoința lui Aurel, am aflat date însemnate despre roman. Am aflat că Maxim Gorki a fost primul scriitor al proletarilor, care a înălțat în literatură steagul roșu al luptei revoluționare.

În felul acesta am descoperit că Pavel Vlasov a fost primul erou muncitor care și-a făcut loc în literatura universală, strînind nemulțumiri, îngrijorare, în rândurile clasei exploatare și ale scriitorilor ei.

Există în roman o scenă foarte puternică: episodul cînd Pavel Vlasov, fiind arestat și adus în fața instanțelor judecătorești, se transformă din auzat în acuzat. Vorbele rostite de Pavel Vlasov mi-au rămas puternic imprimărite în minte. Eram un simplu ucenic, dar în acea clipă — ascultîndu-l auzarea — am simțit încofrou trebuie să mă uit pentru a avea în fața ochilor perspectiva dezvoltării mele, pentru a vedea și mai limpede perspectiva și imaginea dușmanului pe care aveam să-l înfrunt în viitorul apropiat.

Cîteva ani mai tîrziu am înțeles că de fapt Pavel Vlasov, eroul creat de marele Gorki, țese de mult din paginile romanului său, pînă cu elanul cel caracterizăzător alături de revoluționarii din toată țara. Am simțit acest adevăr mai ales în toamna anului 1940. Bucureștenii mai în vîrstă își aduc aminte de această dată. La 7 noiembrie 1940, în piața Obor, în condițiile dictaturii antonoviciene, a avut loc o demonstrație de protest împotriva războiului împotriva U.R.S.S. În clipele acelea de neuitat am văzut un muncitor urcat pe căruța unui fărîm, vorbind mulțimii adunate, chemînd la luptă pentru jericirea celor ce trudează.

Privindu-l pe acest reprezentant al clasei muncitoare, am simțit de fapt că în omul acesta trăiește ceva din hotărîrea lui Pavel Vlasov, că idealurile comuniste ale eroului din romanul „Mama” nu pătrunsese în conștiința acestui agitator al nostru. Și m-am simțit fierat și mîndru că-l cunoscteam pe Pavel Vlasov — luptător comunist.

Cu un alt erou al literaturii sovietice m-am întâlnit în alte condiții istorice, mai exact în anii ultimului război mondial. Pe atunci, mă aflam în Unlunea Sovietică. Într-una din acele zile, cînd în lercul Mării Negre se desfășurau mari bătălii maritime, mi-a fost dat să citesc într-un ziar o scurtă relatare dramatică. În ea se povestea corespondența de război a ziarului. O vedetă sovietică fusese atacată în largul mării de 30 de avioane hitleriste. S-a incins o luptă înegre, care a durat mai bine de 7 ore. Vasul fusese străpuns în 1500 de locuri, iar mai bine de 2/3 din echipaj căzu-

se la datorie. În ciuda avariilor, vasul încerca să se înapoieze la bază. În acest timp, un sergent major, căruia o schiță îl zdrobise o mîna, a săvîrșit o faptă eroică. Rănit fiind, el nu și-a părăsit postul de luptă. La un moment dat el descoperise un început de incendiu. Flăcările amenințau bombele de adîncime care încă se mai aflau pe bord. Era singurul care putea să salveze vasul de la o groznică explozie. N-a stat mult pe gînduri: a trecut la acțiune. Avea de tăiat mai întîi o frînghie, dar n-avu cu ce. Cu dinții a ros atunci frînghia, apoi printr-un efort supraomnesc, cu o singură mîna, a aruncat bombă după bombă în valurile mării. În felul acesta, curajosul marinar a salvat vasul. În încheierea relatării sale, corespondentul, imaginîndu-se a acest tablou zguduitor, se întreabă: „de unde a luat sergentul atîta voință și energie de luptă?”

Drept răspuns, autorul reproducea o mărturie a marinarului. Acesta declarase că era un pasionat lector al cărții „Așa s-a călît oțelul”.

Declarăția marinarului m-a emoționat. Imi amintesc că am pornit imediat să caut cartea „Așa s-a călît oțelul”. Spre bucuria mea, am găsit-o tradusă în limba moldovenească. Am citit romanul cu o deosebită curiozitate.

Desigur, este cunoscută viața lui Pavel Korceaghin, a tînărului care la 14 ani intră în Armata Roșie pentru a apăra cu ardore cuceririle Revoluției Socialiste din Octombrie, și care, în urma unei rîni căpătate pe front, începe treptat-treptat să paralizeze, iar apoi să-și piardă vederea.

În aceste clipe neînchipuit de grele, tînărul Pavel Korceaghin, obișnuit să trăiască viața în cea mai înaltă densitate, obișnuit să se afle mereu în primele rînduri ale luptătorilor, se vede imobilizat și condamnat la o aspră suferință. Eroul său nu se dă bătut cu una cu două.

În legătură cu această idee, aș vrea să amintesc un episod emoționant din carte. Pavel Korceaghin simte primejdia care-l amenință. Avea paralizate o mîna și un picior, de mișcat însă se mai putea mișca. Pradă bolii, el se întreabă dacă într-o asemenea stare fizică viața mai merită să fie trăită. E hotărît să se sinucidă. Ducea chipul revoluționar la frunte dar în aceeași clipă se întreabă: „Care tu, Pavel, din puținele tale puteri nu mai poți dăruți nimic orînduirii sovietice?” Și își răspunde: „Atîta timp, Pavel, cît îți mai bate inima, mai poți să fii de folos patriei tale. Ascunde revolverul, Pavel!”

Astfel, Pavel Korceaghin, doborât la pîl, lipsit de vedere, dar hotărît să lupte mai departe, începe să scrie. Transmite celor din jur experiența sa de combatant revoluționar.

În legătură cu acest reprezentant al clasei muncitoare, am simțit de fapt că în omul acesta trăiește ceva din hotărîrea lui Pavel Vlasov, că idealurile comuniste ale eroului din romanul „Mama” nu pătrunsese în conștiința acestui agitator al nostru. Și m-am simțit fierat și mîndru că-l cunoscteam pe Pavel Vlasov — luptător comunist.

Cu un alt erou al literaturii sovietice m-am întâlnit în alte condiții istorice, mai exact în anii ultimului război mondial. Pe atunci, mă aflam în Unlunea Sovietică. Într-una din acele zile, cînd în lercul Mării Negre se desfășurau mari bătălii maritime, mi-a fost dat să citesc într-un ziar o scurtă relatare dramatică. În ea se povestea corespondența de război a ziarului. O vedetă sovietică fusese atacată în largul mării de 30 de avioane hitleriste. S-a incins o luptă înegre, care a durat mai bine de 7 ore. Vasul fusese străpuns în 1500 de locuri, iar mai bine de 2/3 din echipaj căzu-

N. RILENKOV

Anul Nou

Aceste minutare calme iarăși Spre capăt poartă-un an, tovarășii, Azi, ce urare de an nou, tovarășii, Vioaice să ne sune în urechi?

Urare de izbinzi oricăror meșteri, Mult mai înfloritoare decît ieri! Să urce toți în ne-ntrerupte creșteri — Colhoznici, oțelari, trezori, mineri...

Intîi și-nfîi — căci cum ar fi altminteri, Cînd cloceț e oricare-a noastră zi? — Să ne urăm, pe-a patriei întinderi, De noi și noi izbinzi a auzi.

A străbătut un sunet prin cristaluri Pe mesele întinse, fără țarm, Pentru-ale țării scumpe idealuri Pentru popor, azi cupe înălțăm.

Vom fi pînă la ultima suflare, În înflăcarea poporului, scînteii. Să ridicăm rubinul în pahare Azi pentru patrie și pentru slava ei.

În romînește de PAVEL ULMU

IN ANUL 1956

Cărți noi

Editura „Cartea rusă” își propune să tipărească în 1956 peste 1500 de cărți noi traduse din operele clasicei literaturii ruse și ale scriitorilor sovietici. Va fi continuată editarea culegerilor de opere. Astfel, vor apărea în limba romînă volumele V și VI din „Operele” lui I. Turgenjev, volumele IV și V din A. Cehov, și al treilea volum din „Operele” lui N. Gogol. Se vor edita apoi trei volume din creația lui I. Goncearov, volumul III al „Operele” lui L. Tolstoi și o culegere a operelor lui Saltikov-Scedrin.

Din poezia clasică rusă, cititorii vor primi în cursul anului viitor marile poezii ale lui N. Nekrasov, „Femele ruse”, versurile lirice ale lui M. Lermontov strîns în două volume. Se va publica și poemul în versuri al clasicului gruzin Șota Rustaveli, „Vieta în piele de țigăru”.

În ceea ce privește scriitorii sovietici, va apărea vol. III din culegerea integrală a operelor lui M. Gorki, precum și o nouă ediție a trilogiei sale „Copilăria mea”, „La stăpîni” și „Universitățile mele”.

Noile romane sovietice „Pădurea rusă” de Leonid Leonov, „Cercelătorii” de D. Granin, „Raza verde” de L. Sobolev, „Pentru o cauză dreaptă” de V. Grossman și „Cercul Baltice” de K. Ciukovski vor vedea și ele lumina tiparului, în tălmăcirii romînești.

Se vor mai tipări: romanul „Energia” de F. Gladkov, „Străin de familie” de V. Tendrakov, „Nu-i păcat să rizi” de V. Poleakov și „Povestiri” de V. Antonov.

Din lucrările de critică literară vor fi tipărite volumele: „Moștenirea lui Gogol și Scodrin în satira rusă” de L. Ehrenburg, „Chinul comunistului în literatura sovietică” de V. Ozarov, „Drumul creației lui N. A. Nekrasov” de E. Maximov, monografia „Repin” de Olga Liaskovskaia etc.

În colecția „Știința pentru toți” vor apărea diferite broșuri de popularizare, printre care: „Cum se prevede timpul”, „Introducere în cosmografie”, „Helicopterul”, „Pietrele artificiale”, „Sunete ce nu se aud”, „Racheta”.

Cititorii care cunosc limba rusă vor putea găsi în librării cărți sovietice noi care vor sosi în cursul anului 1956 din U.R.S.S.

Printre acestea se vor număra volumele de poezii de Ivan Bunin, N. Gnedici, V. Jukovski, Serghei Esenin, sunau precis una după alta, în înmistică solemnă a nopții. Poate pentru că acești sase căldori întîmpinau Anul Nou undeva, în mijlocul norilor, rupți complet de pămînt, ei erau foarte emoționați; iar pămîntul cu care erau atît de obișnuiți și apucîndu-se de cap, arăta cu ochii spre cadran.

Pînă la Anul Nou mai rămăseseră numai cîinci minute. Aviatorii oțără două capace de termos. Președintele de colhoz scoase din sacul său fară jund un pahar de vin.

— Băieți, veni-a venit o idee! — exclamă chirurgical, dînd la iveală un lîghenă de bărbierit și o cînișă. Geologul le șterse cu grijă și la momentul oportun toate aceste pahare de diferite forme și mărimi fură umplute cu vinătoarea limpede, de culoarea rubinului, care răspundea un miros ușor și plăcut de vară și de migdale. Deodată, duului uniform al motoarelor fu întrerupt de un zgomot cunoscut, emoționant, care venea de departe. Acolo, la Moscova, răsunară clozonoalele masnurilor iar acoul lor se răspîndea pînă departe, lovindu-se pară de zidurile stravechiiului Kremlin. Se auzi vocen cutiva, urmată apoi de un ris vesel.

În usă stătea pilotul. Fața sa lată, puhaud, căpătase o expresie sîrăcită. El ținea în mîna un difuzor a căru cablu se pierdea undeva în cabină. — Grozav de bine ațararajet! Restaurantul „Metropol”, nu alta... — Polim aici, la noi, exclamară toți pasagerii în cor, întinzîndu-i ficcare paharul său.

Pilotul tînăr din cap: — Nu se poate, sint de serviciu. Iar într timp, acoperînd zgomotul motoarelor, bădăle melodiioase ale ceasului din turnul Spasski ră-

Antioh Cantemir, N. Ogarev, V. Briusov, Al. Blok, Demian Bednii ș.a. Operele unor scriitori clasici ruși și sovietici vor începe să fie tipărite în ediții integrale. Dintre acestea, menționăm operele lui F. Dostoievski (în 10 volume), M. Leskov (12 vol.), M. Prîșvin (6 vol.), V. Kataev (6 vol.), Pavel Bajov (5 vol.), Paniorov (5 vol.), Andrei Upit (10 vol.) etc.

Se vor publica revistele sovietice

În anul 1956, revistele literare sovietice vor publica o seamă de poezitii, schițe, nuvele, romane, versuri și piese ale scriitorilor, poezilor și dramaturgilor sovietici și străini. O deosebită atenție se va acorda reportajului literar, gen care, prin operativitatea sa, are posibilitatea de a trata toate problemele importante și actuale din viața țării. În primele trei numere ale revistei „Novii Mir” va apărea noul roman al lui A. Bek, „Viața lui Berejok”, despre construcții și inventații sovietice; de asemenea o povestire a lui V. Tendrakov despre satul soietic și noua lui S. Șcipaciov „Seva de mesteacîn”; aceasta este cea dintîi lucrare mare în proză a cunoscutului poet. Literatura străină va fi reprezentată prin piesa lui A. Miller, „Moartea comis-voiajorului”.

Numărul I pe 1956 al revistei „Zvezda” se va deschide cu un roman al lui Hans Leberecht, Revista va continua de asemenea publicarea romanelor „Descoperirea lumii” de V. Smirnov și „Pămînt natal” de V. Salanov. Totodată, „Zvezda” va publica alte trei romane noi, printre care un roman de Elmar Grin, despre lupta pentru pace a poporului finlandez. Numeroase alte lucrări în proză ce vor apărea în numerele revistei vor zugrăvi viața din satul colhoznic de azi.

Revista „Neva”, care și-a început apariția de curînd, va tipări în 1956 romanul „Capitan de cursă lungă” de P. Sajin, o piesă de Iurii Gherman despre Felix Dzerjinski, nuvela lui S. Babavevski „Surorile” și un roman de Vera Panova. Elena Katerli va publica în revistă un roman închinat vieții femeilor sovietice, iar criticul V. Voleodrin scrie pentru „Neva” o lucrare despre Cernigovski.

Revista „Junosti” va publica nuvela lui Lev Kassil „Cuna de cristal”, nuvela lui A. Ribahov „Pasărea de bronz” și alte lucrări în proză de V. Kojenikiov, A. Kononov, B. Zubaciov etc. De asemenea, va începe publicarea romanului „Un cătîn în stepă”, de Valentin Kataev.

Tot „Junosti” va publica un pasionant reportaj științifico-fantastic, intitulat „Oamenii celuli de al treilea mileniu”. În revista „Drujba narodov” vor apărea romanele: „Surorile” de A. Muhtar, „Cu inima și cu singele” de Anna Brodele; nuvelele „Dragoste sub stele” de F. Husni, „Meleaguri natale” de V. Zemleak ș.a. Revista va mai publica amintirile lui Sadridin Aini, sub titlul „Viața mea”, versurile de P. Voronko, P. Dorosko, Rusli Gamzatov, M. Tursun-Zade ș.a.

Pe ecrane

Spectatorii din țara noastră vor vedea în anul 1956 pe ecranele cinematograferilor numeroase filme sovietice noi, dintre care unele sînt terminate, iar altele încă abia se nasc pe platourile de filmare ale studiourilor din U.R.S.S.

Filmul „Drumul”, realizat în culori de studiou Mosfilm, va transpune pe ecran viața geologilor sovietici. Cunoscutul actor Serghei Bondarciu, interpretul medicului Dimov din filmul „Zvîpăiața”, va apărea din nou pe ecranele noastre în filmul „Poveste nemeritate”.

„Kociubei” este un nou film-epocă care evocă evenimentele din vremea războiului civil. Noul film documentar „Anul 1905” va reînvia pe ecran clipe emoționante din luptele primei revoluții ruse. Pentru tineret s-a realizat filmul „Voci de primăvară”.

Lucrări plastice Pictorii societății lucrează și ei la diferite opere plastice noi, dintre care multe vor fi expuse în U.R.S.S. în cursul anului 1956.

V. Serov lucrează la un tablou închinat Revoluției din Octombrie. I. Kațenavzen închină o pinză răscolitei decembriebrîn, iar A. Iar. Kravcenko și A. Zarubina colaborează la realizarea unui tablou cu titlul: „Inginerii sovietici închinat omeneții”. Închinat intîlnirii dintre I. V. Stalin și scriitorii sovietici, în locuința lui M. Gorki. Pictorul de marine E. F. Kalnis lucrează la o pinză de mari proporții înscrisă de luptă și victoria omului sovietic asupra stihțiilor mării.

F. REȘETNIKOV „Sosirea în vacanță”

Avionul urma să ajungă la Moscova la ora 11. Mai era destul timp. Totuși avea de străbătut cîteva sute de kilometri, iar timpul în ultimele zile devenise foarte schimbător.

Lată de ce puținii pasageri ai acestei curse lungi, ultima din anul acesta, erau atît de nervoși, de emoționați, lată de ce, ocupîndu-și locurile în cabina pe jumătate goală, ei deveniseră tacuți și posomorîți.

„Of, de ce mai tovarășii de drum am parte?” își zise supărat unul din ei, ziarist de profesie. După ce așină în culcuș suba pe al căreii guler mui scînceau cristale fine de promoroacă, el își prîi ceasul.

Pilotul, un om în vîrstă, greci, cu o față rotundă care părea turnată în bronz, semănînd cu un urs uries în combinazonul său de blană și cu pistari, puma alene, fînd pîna strînsă în pumn. Era nepăsătoare personificată. Ziaristul se injurie: „Și pilotul ăsta... de mult ar fi trebuit să iasă la pensie!”

Avionul decolă totuși la ora stabilită, și totul decurgea normal. Dar, cum se întîmplă atînci cînd toată lumea e grăbită și se teme să nu înlîzire, încordarea și nervii continuu să se mențină. În cabină domnea o tăcere apăsătoare.

Un bărbat voinic, frumos, chirurgical cunoscut, profesor la o clinică din Moscova, își scoase din mepă un oraf de hîrtii și începu să le citească, mușcîndu-și din cînd în cînd buza de jos și făcînd însemnări scurte și precise pe margine. Președintele unui colhoz cunoscut în întreaga Uniune Sovietică, un om scund, cu fața rotundă, desicid pachetel voluminos pe care-l lîd din plîșă, scoase de acolo tot felul de mîrînde, își întinse un șerocet pe gerunchi și începu să mîncînce cu mîna poită. Un general oinic, cu fața rumenă ca de copil, dormea dus cu capul răsturnat pe speteza fotoliului. Sforăturile sale răsunară cu

un șuierat neîntrerupt. O femeie în vîrstă, înaltă și voinică, îmbrăcată în uniformă de inginer geolog, care se așezase la început lîngă el, își schimbă orșuo locul.

Această femeie fusese condusă la aeroport de un grup numeros din cîvintele de rîmas bun care-i fuseseră adrestate la despărțire, se putea deduce că merge la Moscova în legătură cu o descoperire foarte importantă.

Din cîrîngă a ieșit pilotul care semăna atît de mult cu un urs. El continua să țînă în mîna pipa care jumega.

— Ce zici, întîmpinăm Anul Nou la Moscova? — îl întrebă chirurgical, înverupîndu-se o clipă din ocupația sa.

— Ne vom da silința... În acest răspuns evaziu toată lumea surprinse accente alarmante.

— Dar ce s-a întîmplat? se interesă îndată geologul. Pilotul trase încă o dată din pipă, învîndu-l pe intr-un nor de fum pe care-l împrăstie apoi politicos din fața interloctorilor săi.

Pe traseu s-a înregistrat o zonă periculoasă pentru zbor... Toți și-au dat seama că situația e complicată și că aveau prea puține șanse să ajungă în acea noapce la Moscova. Vor fi nevoiți să întîmpine Anul Nou departe de cei dragi, nu se știe cu cine și unde... Ziaristul prîvi cu tristețe pe fearestră.

Acolo, departe, la Moscova, soția sa, care primise într timp telegrama, îmbrăcată cu rochia care-i plăcea lui așa de mult, fericită, se agită veselă prin buclărie, sau, poate, împrănuță cu copii așezate pe fața de masă care jîșnește de scorbărit ce este, taciturnile, paharele, gustările. Iar el, care se grăbea spre ei, avea să le înșele așteptările! Locul său la masă va rămîne gol!

Un revelation neobișnuit

BORIS POLEVOI

impetrișată cu o mulțime de etichetele „diferitelor noteturi din străintătate”.

Nu vrei să sacrifici cufulul pentru binele societății? Ei? Ce zici? În loc de masă!...

Valiza fu instalată în spațiul liber dintre fotolii și acoperită cu un șerveț. În timp ce ceilalți erau ocupați cu așezarea ei, colhoznicul începu să scoată din valiza și rucavacul său fel de fel de mîncăruri. Pe masa improvizată aparură o găină friptă, o pulpă de gîscă, friptură de vacă, suncă țiară, în care grasimea și carnea alterna cu straturile de pămînt într-un manual de geologie.

— Polim, aici aveți și vinătoată — zise președintele. Dar cred că două sticle sînt insuficiente pentru societatea noastră.

— De ce două? Aceste cuvinte fură rostite de general, care venea din spre cabina de bagaje cu o sticlă de coniac.

Toată lumea se agita bine dispus în jurul mesei improvizate. Generalul, dînd dovadă de mare îndemînare, deschidea cutii de conserve, tăia salamul, sunca; geologul așeza toate aceste mîncăruri pe fîle rupte dintr-un blocnotes, care serocau drept farfurii.

Numai ziaristul, pentru care deplasările erau însăși viața, și care vîrte de cunoșcător, el ochi valiza era obișnuit să ia micul dejun la Moscova iar prînzul la Odesa sau Kalîningrad, nu contribuise cu ni-

Prin deceniile lui 1955

Se apropie miezul nopții... Mai sînt cîteva clipe... Milioane de oameni urmează pe cadavrele ceasornicilor ultimele secunde ale anului. Iată-le, au rămas numai cinci: una, două, trei, patru...

Te s-a întimplat, desigur, și dimineața, drag cititor, ca în clipele cînd moare vechiul an și se naște Anul Nou să te răstăiești în imaginație nu numai anul ce se scurge, ci chiar ani întregi din viața. Mă, în preajma sfîrșitului acestui an, mi s-a întimplat ceva cu totul deosebit. Mi s-a născut în suflet dorința ca în ultimele clipe ale anului să pornesc într-o mare călătorie retrospectivă.

Și iată-mă călător pe aripile gîndului, în plină țară a Sovietelor, exact în clipele de acum un an, la 31 decembrie 1954.

Intr-o fierbinte zi de iarnă

...Așa dar, iată-mă pe bulevardele uriașe ale Moscovei, chiar din prima zi a lunii ianuarie 1955, chiar din ziua plină de vioiește cînd mii de oameni înfîlindur-se își urează un an fericit, succese și pace.

În luna ianuarie, în sudul Crimei abia înfloresc migdalii și lămiile, pe cînd în nordul pămîntului rusesc, se înalță troienele și ghețurile care feresc pămîntul o jumătate de an. Și totuși, cu toată diferența de climă, în prima lună a anului care abia începuse, căldura din soarele era la fel de puternică și la Simferopol și pe Noavia Zemle și în stanița lui Golovoh și departe, în Iakutia descrisă cu atîta măiestrie de Ajev.

Lozinice expuse în orașe și la sate, în uzine și școli, aminteau milioanele de constructori ai societății comuniste că „Anul 1955 este cel din urmă an al celui de al cincilea cincinal, anul hotărîtor în îndeplinirea sarcinilor mărețe ale acestui cincinal”.

Mi-am început călătoria mea imaginată cu vizitarea Institutului unional de geografie. M-a atras această mare instituție a științei sovietice pentru că nu de mult am citit o carte captivantă. O carte în care autorul ei, N. Mihailov, scria că spre deosebire de toate hărțile din lume, care reproduc dimensiunile clasice: latitudinile, longitudinile, altitudinile, — pe harta Uniunii Sovietice și a țărilor care construiesc socialismul — se poate citi și o „patra dimensiune”.

Am socotit că numai directorul, marele savant care conduce cel mai important institut de cercetări geografice al Țării Socialiste, m-ar putea lămurii asupra acestei probleme.

Și m-am simțit cu totul bucuros cînd pe undeva în sufletul meu, parcă deschizînd o poartă, m-am întrevăzut aveau, discutînd chiar cu acest tovarăș, un cunosător strălucit al Țării prin care călătoream.

Un fluviu care naște nouă mări

— Iată, dumneavoastră cunoașteți, — așa presupun că ar fi început discuția — ca să scriu în 1920 cunoscutul autor englez de romane fantastice, H. G. Wells, cu privire la vestitul plan de electrificare a întregii Rusii inițiat de marele Lenin: „Poate fi imaginat oare, un proiect mai cutăzător într-o țară uriașă și întinsă, cu păduri nesfîrșite și cu mușcii anabiești, cu o dezvoltare înfîmă a tehnicii și cu o industrie și un comerț în agonie?... Eu unul nu pot concepe asemenea lucru”.

Cu toată imaginația lui, capabilă de tot felul de fantezii în legătură cu planeta Marte, renumitul scriitor englez n-a reușit să înțeleagă măreția planului leninist pe care l-a denumit o „utopie electrică”.

Au trecut 25 de ani de cînd au fost emise aceste „aprecieri”. Ne aflăm în zilele lui ianuarie 1955. Priviți, departe în zări, unde clocește milioanele de tone de apă ale Volgăi, imensul fluviu al pămîntului rusesc.

Volga, în cei aproape 3400 km. de drum pe care îi străbate, nu curge numai prin întreaga Rusie Centrală, dar și prin întreaga ei istorie. Iată de ce, cu atîta dragoste, cu atîta elan, oamenii sovietici o transformă într-un grandios pilon al edificării comunismului.

Nu va trece multă vreme și cel mai mare fluviu din Europa va deveni o magnifică salbe de mări: nouă trepte uriașe, lăzite din lespezi de apă vor alcătui complexul de mări artificiale, construite pentru a alimenta marile hidrocentrale ce vor forma gigantul sistem hidroelectric: marea Volga.

În cel de al doilea plan cincinal s-a construit prima treaptă, cea mai înaltă de pe cursul Volgăi, hidrocentrala de la Volgsk, alimentată de marea Moscovei. În 1949 s-a trimis apă la cea de a doua treaptă, formată de uriașul lac artificial de la Ugliç. La începutul războiului s-a terminat cea de a treia treaptă — hidrocentrala de la Șerbovsk... Cîrînd va intra în funcțiune a patra treaptă, la Gorki. La Cehovskii a început construcția celei de a cincea.

În cursul anului 1955, conform prevederilor cincinalului, a început să se capeze apă marea Kuibîșev, cel mai mare lac artificial, construit pînă azi pe glob, o măreață victorie a lui 1955.

Alte trei trepte uriașe vor fi formate de mările de la Stalingrad, Saratov și cea dintre Stalingrad și Astrahan.

Fiecare din aceste mări reprezintă decenii de muncă, deși se realizează într-un timp record de numai 4—5 ani. Acest ritm s-a imprimat în cursul cincinalului — și mai cu seamă în anul acesta.

Aceasta reprezintă — pe scurt — cea „de-a patra dimensiune” a peisajului sovietic, a vechii sovietice — ani și decenii, comprimate în zile și ore.

Și, în sfîrșit, încă ceva: uriașă forță transformatoare a naturii pe care o reprezintă colectivul gigantic al oamenilor sovietici.

Priviți — și savantul trase o perdea de la un geam imens al Institutului — tot întinsul pămîntului nostru de la Marea Neagră și pînă la Marea Albă, din Podolia și pînă în Kamciatka și-a schimbat și își schimbă necontenit înfățișarea.

Încă din cursul acestui an — 1955 — se creează patru mări noi. Cinci hidrocentrale de mari proporții vor începe să furnizeze energie electrică. Se retrag din fața omului mișcările Belorussiei, ograda stîrpe din Kazahstan, Siberia, regiunea Volgăi. Sutele primelor trenuri a trezii, din liniștea seculară, regiuni întregi din Asia Centrală. La Arhanghelsk au înflorit primii meri micuriși. Pretutindeni solemn și cald răsună orologiul cincinalului, orologiul măreț al erei comunismului.

Ca să te convingi și mai mult de progresele înfloririi civilizației sovietice, nimic nu e mai folositor de cît o vizită la Institutul de probleme nucleare al Academiei de Științe a U.R.S.S.

Stăpîni pe osia pămîntului

Institutul de probleme nucleare... Veacuri în șir învațați și filozofi ai tuturor timpurilor s-au certat asupra problemei dacă merită să fie luată în serios constatarea lui Democrit că vechiul stăpîn de aur ale zefleurilor își „subțiază” treptat mințile, asupra a firmărilor acestuia că „prezumt trage-dile și comediile nu pot fi scrise decât numai cu aceleași litere, tot așa totalitatea obiectelor existente în lume este alcătuită din părțile indivizibile: din atomi”.

În itinerariul călătoriei mele imaginare, mărturisesc că am intrat pe porțile Institutului stăpînit de o covîrșitoare emoție. Cîtă distanță de la distanțele în jurul vechii atomistici, la gigantul sincrociclotron de 680 milioane electroni-volți, construit în anul cincinalului și montat în anul 1955, în uriașă sală de patru etaje a Institutului!

În apropierea uriașei instalații, recuză de două figuri cunoscute. Le-am văzut în fotografiile reproduce în ziar, cînd s-a relatat despre istorica Conferință de la Geneva pentru folosirea pașnică a energiei atomice: sint savanții D. I. Blohîntev și N. A. Nikoiaev, care au vorbit despre felul cum funcționează prima centrală atomică electrică din lume, centrală construită în Uniunea Sovietică.

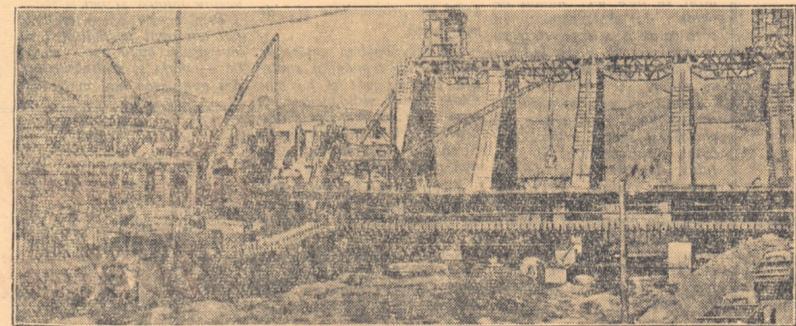
— Știi cîtă materie primă consumă această centrală, cu o putere de 5000 kw, în 24 de ore? — mi se adresa zău din cei doi savanți. Numai 30 de grame de combustibil de uraniu, o bucăciță de metal cam de mărimea unei alună. În același timp, o centrală cu o capacitate asemănătoare, alimentată însă cu cărbuni, ar necesita 100 tone de combustibil în 24 de ore.

Ce perspective uriașe se deschid civilizației omenești, care prin folosirea energiei atomice a atins una din culmile cele mai înalte ale tehnicii și științei actuale!

În Uniunea Sovietică epocala descoperire a descompunerii atomului este pusă în scopul ridicării la un potențial și mai înalt a uriașei sale puteri industriale, în scopul dezvoltării a numeroase ramuri ale științei, transportului, în scopul înfloririi continue a vieții. Pătruns de admirație, cu inima plină de emoție, iată-mă pășind în sala unde sint expuse peste 120 de mostre de minerale conținînd uraniu, care au fost extrase în Țara Socialismului, majoritatea lor în eroici ani de muncă al ultimului cincinal.

Iată-mă pășind în apropierea celui mai mare fazotron și a uriașului sincrociclotron, care în curînd va furniza curent electric cu o putere aproape egală cu a patra parte furnizată de puternicul Dneproghes. Numai magnetul acestei uriașe instalații cîntărește nu mai puțin de 36.000 tone! Aparatul de asemenea înfîșe și precizie sint marile cuceriri obținute de oamenii sovietici în 1955. Cu ajutorul lor, savanții atomiști din U.R.S.S. au cuprins noi și noi sectoare în care aplică descoperirile revoluționare din domeniul energiei nucleare. Cu ajutorul lor, min-dria tehnicii și a minții cutăzătoare a oamenilor sovietici, se creează izotopi, care sint trimiși și în țara noastră pentru a ajuta în diferite cercetări pe savanți, pentru a sporii mijloacele de construcție a socialismului în lume, pentru triumful păcii.

Pătruns de mîndrie, mi-am reamintit de zilele cînd la Geneva au răsunaț de cete peste 100 de rapoarte științifice ale savanților sovietici, care au subliniat cu hotărîre că Uniunea Sovietică rămîne consecventă principiului folosirii energiei atomice numai în scopuri pașnice.

În clocolul muncii creatoare, se naște o nouă hidrocentrală

Pilonii gigantici ai comunismului

În imaginara mea călătorie nu se putea să nu fiu atras și de unul din șantierele gigantice ale comunismului. Șiam de mult că anul 1955 va fi marcat de o serie de mari victorii în construcția de hidrocentrale grandioase, în amenajarea lacurilor artificiale de mari proporții.

Prin fața ochilor mi se perindă o panoramă magnifică. Pe o suprafață de zeci de kilometri înaintea coloanelor de autocamioane basculante, purtînd coloși de stîncă, piramide de beton de sute de tone, ca niște aparținîți vulturore. De-a dreptul pe cîmp mășinesc gigantice excavatoare păștoare, 30 de tone de pamînt poate rupe într-o dată cupa celui mai mare dintre ele. Cu o armată invincibilă, coloanele motorizate se îndreaptă spre un singur punct — spre Jiguiti.

— Iată, privește! — m-a îndemnat o călăuză. Să fie un cutremur? Parcă deaurul din jur, imensul bazin de acumulare mi-ar fi alunecat brusc pe sub picioare. Un lanț de culmi de grezie a sărit în aer. După el altele, altele. Zărea părea un vulcan, dar cu erupțiile dirijate metodic, conștient, de mînea omului.

În curînd, pe o suprafață de peste 6.000 km pătrați apele vîjelioase ale Volgăi, strunite de mina omului, vor fi îndrumate în valea uriașă, care va deveni o nouă mare pe harta planetei: Marea Kuibîșev! Capitalul energetic al acestei mări a comunismului va fi alcătuit din 52 miliarde de metri cubi de apă...

Mă apropii de clădirea viitoarei hidrocentrale. Pe unul din șantiere, abia coborît de la înălțimea amîtoare a unei carcase, îl înfîșeș pe renumitul sudor Alexei Elesov. Alături de el se află inginerul șef Șerbinin. În ultimul an al cincinalului, sudorul și-a îndeplinit sarcinile cu o depășire constantă de 400-500%. Învingînd un produs o adevărată revoluție în munca sudorilor. El a introdus pe șantier metoda sudurii prin galvanizare, care la ficare 50.000 tone de armătură a oțel de economie de 3.900 tone de metale și 500 tone electrozi. Amîndoi sint oameni căliți de cincinale. Amîndoi s-au angajat să mărească și mai mult economiile, să ajute pe instalatori, care montori să dea viață hidrocentralei înaintea sfîrșitului anului.

Aceiași suflu fierbinte, același suflu înfîcător pusează pe Nipru, pe șantierul de la Kahovka; pe șantierul hidrocentralei de la Stalingrad; departe în Siberia, pe râul Angara la Bratsk, unde se clădește cea mai mare hidrocentrală din lume; la Ufa, la Gorki, în punctele istorice unde se înalță coloșii de beton și oțel menși să înfăptuiesc porunca leninistă: „Comunismul înseamnă puterea sovietică plus electrificarea întregii țări!”

Marea primăvară

...În Turkmenia s-a terminat construirea unei uriașe linii ferate, Kazan — a devenit oraș portuar. La Arhanghelsk — oraș aflat nu departe de cercul polar — s-au obținut primele mere micuriși. Peste 400.000 hectare de terenuri mlăștinoase din Belorusia au fost redată agriculturii.

De la poalele bătrînului Caucaz pînă pe malurile Amurului, din impetuoașă, vesela patrie a lui Taras Șevcenko pînă în înturile locuite de nanașeni, înnoarea anotimpului sfîrșește noi și noi elanuri în sufletul oamenilor.

Tot așa cum Magnitogorskul și Kuznețkul luptă să mărească milioanele de tone de oțel și fontă pentru a atinge indicii fixați de cincinal, tot așa cum minierii, metalurgii, constructorii de mașini din mîile de uzine și-au propus să realizeze cincinalul în numai patru ani și patru luni și noi colhoznicii și sovhoznicii, S.M.T.-iștii și agronomii să pornim bătaia pentru o recoltă record, pentru îndeplinirea cincinalului în toate ramurile agriculturii! — au răsănit în zeci și zeci de mitinguri îndemnul comunismului și ale frunțașilor țărînimii colhoznice.

În multe sate, zăpada mai scilpea jilavă și viforîna mai răbăneia din cînd în cînd. Dar colhoznicii le înfruntau cu înverșunare. Pînă și noaptea, ogorarele încă mustind de umezeală sint lucră fără întrerupere. Diviziile enorme, de mii și mii de tractoare străbat pămînturile colhoznice fără sfîrșit.

Poposesc pentru cîteva clipe în tinutul Stavropol, cînd, surînd din răspuri prin fața mea, aluneca împotrivă un tren cum n-am mai văzut. Două locomotive împodobite cu flori, cu drapel. O nesfîrșită coloană de vagoane cu paturi. Pînă în largul stepelor se răsîpneau cîntece de o căldă și tinerescă vioiește.

— O epopee cum n-a mai cunoscut nici o epocă a istoriei scriu cunoscuți tineri, acolo unde se duc, — mi-am spus

în gînd — și asta e una din marile înfăptuiri ale lui 1955.

În minte îmi apar clipe și mai vechi. Revăd clocolul, vioiașă tinerescă din 1953, cînd răspundînd chemării partidului și guvernului de a se mări în cadrul cincinalului suprafața arabilă a pămîntului sovietic, sute de mii de tineri, mobilizați de Comsomol, au plecat în Kazahstan și în Siberia, în regiunile Volgăi și în Altai, la desțelenirea de noi pămînturi. Pagini de o frumusețe neîntrecută au creat comsomoliștii în anii din urmă. Numai în 1954 ei au desțelenit peste 17 milioane hectare de pămînturi sterpe. În anul care a început, partidul le-a cerut să mărească suprafața terenurilor desțelenite pînă la 30 milioane de hectare.

Poate într-unul din vagoane, în aceste glorioase zile ale bătaiei pentru cel de al cincilea cincinal te vei fi aflat și dumneata, tovarășă Liudmila Novicikova, și vei fi muncit cu mîeră și eroism în Kazahstan. Te-ai așinat la volanul tractorului greu. Și luni de zile, fără să te obosească, ai fost și altă de specific șomilor comsomolului, în scurtă vreme, alături de prietenii tăi Lusea Pivovarova, Juri Rodkov, studenți ca și tine, ați transformat un străvechi pustiu, „deșertul negru” cum îl denumeau kazahii, într-o minunată oază a comunismului.

Patosul marilor înfăptuiri

Retrăiesc în amintire zilele patetice ale lui 1 Mai 1955.

Metalgurii Magnitogorskul și Kuznețkul, minierii Donbassului și Altaiului, constructorii uriașelor uzine din Moscova, și Leningrad, din Stalingrad și Irkutsk raportau cu mîndrie că au cîștigat bătaia anului hotărîtor al cincinalului.

Purtat de aripile imaginației am pășit împreună cu un torrent de oameni vioiși și fericți pe sub porțile de marmură și bronz, în fierul oraș al Expoziției Agricole Unionale.

Aci mi s-a înfășat un tablou măreț al realizării cincinalului în agricultură. O oglîndă vie, concretă, care prezintă felul cum sint traduse în viață istorice hotărîri ale Comitetului Central al Partidului Comunist și ale Guvernului Uniunii Sovietice în dezvoltarea cultivării pămîntului și a creșterii vitei. Aceasta este esența, însemnătatea marii expoziții, care a umit milioane de vizitatori din întreaga Uniune și de peste hotare.

Nu mi-am putut să nu mă simt impresionat de un tablou de mașini agricole, care demonstrează nu numai spiritul inovator, uriașul avînt în transformarea agriculturii într-o ramură industrială, dar și superioritatea organizării colhoznice, trair fericit și îmbelșugat pe care îl asigură țărînimii sovietice.

Incet, peste jerbele și cununile de apă ale marilor finții arteziene și lacuri, pe alele expoziției s-a lăsat noaptea. Dar o noapte în care focurile de artificii, gîrlizile de flori de neon luminau puternic ziua nesfîrșită a socialismului.

Bătălia ogoarelor

Și iată și zilele toride ale verii. Strășnice zile! Pînă și ultimul, cel mai îndepărtat cîtun de dincolo de cercul polar unde se cultivă cerealele și străbătut de o nemăvăzută însuflețire. „Să stringem recolta la timp și fără pierderi!” Să realizăm cincinalul și sarcinile anului hotărîtor și în agricultură!

Cele 9.000 de S.M.T.-uri existente în Uniunea Sovietică și-au mobilizat toți oamenii. Zărele ducute de vultul sutorilor de mii de tractoare, combine, camioane. Și cîmpurile miros, pînă departe, a piine proaspătă. Răsună cîntece, sunetele vioase ale armoniilor, cîmpile sint răscolite de voia bună de la ariile de treier, de la punctele de colectare.

Proporțiile și vasiitatea realizărilor din acest an în agricultura Uniunii Sovietice sint uimitoare. Numai pînă în vară s-au și desțelenit peste 26 milioane de hectare de pămînt din 30 milioane prevăzute pînă la sfîrșitul anului. Dacă în Kazahstan, de pildă, din 1913 și pînă în 1954 se desțeleniseră 5 milioane de hectare, numai în 1954 și primele luni ale lui 1955 s-au valorificat aproape 9 milioane hectare de pămînt. Zeci de raioane au fost trezite la o viață nouă.

În cursul lui 1955 suprafața însășimîntată cu porumb s-a mărit de 4 ori pe întreaga Uniune. Pînă la 1 I noiembrie, față de obiectivul de 10 miliarde de puduri cereale anual, prevăzut de

plenara C.C. al P.C.U.S., s-au colectat aproape cu peste 129 milioane de puduri mai mult față de 1954.

„Pentru popor, poporul te-a zidit”

Peste cîteva clipe. În plină lună octombrie. Alături de zeci de mii de leningrădeni, imi imaginez că pătrund în palatele fierice ale metroului, cea mai mare construcție arhitectonică din istoria de 250 de ani a orașului lui Lenin.

Alunecînd cu escalatorul mi-aș fi reamintit de memoriile lui Nekrasov asupra construcției primei linii ferate din Rusia (Moscova-Petersburg), despre care poetul notează că a fost o muncă „uriasă de periculoasă” din cauza terenului mlăștinos. Dar să sapsi sub pămîntul mustind de ape, la zeci de metri adîncime, chiar în preajma mării, pe sub lacuri și fluvii, tunele cu o lungime de 11 kilometri! O adevărată minune a tehnicii.

Mii de oameni adunați în cele patru gări pe care le unește metroul, în tunele și pe străzi au ascultat emoționantele cuvinte ale președintelui comitetului sindical, Fadeev: „În timpul construcției tunelului — pe vestea ei — am mutat la 20 metri de el și linia ferată. Dar metru cu metru am mutat și pîrul Krasnavașka. Cînd lucrările s-au încheiat, am mutat din nou pîrul la loc!”

Să muți cu mina ta un pîru, să-i porți de grijă ca un copil uipit, cînd din fundul pămîntului erai amenințat de năvala a mii de tone de apă — iată lăptă de oameni cutăzători, de înaripați viteji. Lor le-a închinat poetul versurile inspirate, rostite în ziua inaugurării celui de al doilea metrou al Uniunii Sovietice, metroul din Leningrad, monumentală realizare a cel de-al cincilea cincinal:

Și sub pămînt constructori, an de an Deschid noi zări, mai largi, spre

Infinit

Scilpește dar, metrou leningrădean Pentru popor, poporul te-a zidit!

Spre piscurile viitorului

Retrăiesc cu toată intensitatea zilele pline ale toamnei lui 1955, care au adus noi și noi vești despre uria-

șele succese ale anului. Întreaga Țară a Socialismului se pregătea să întîmpine cu avînt sărbătorile celei de a 38-a aniversări a Marii Revoluții.

De la Odesa și pînă la Alma-Ata, din Briansk și pînă în Primorie, zilnic zărele anunțau noi și noi victorii pe frontul cincinalului și țării sint înfăptuiri populare sovietice în dezvoltarea industriei grele, care în 1955, în comparație cu anul 1950, a crescut cu 180% și în comparație cu 1940 cu 318%.

Ca un val gigantic s-a înfășat bucuria în zilele premergătoare lui 7 Noiembrie, cînd toate posturile de radio au anunțat victoria de la Kahovka: în ziua de 18 octombrie 1955 primul agregat uriaș al hidrocentralei a dat curent industriei. Pînă la sfîrșitul anului, în cîntecă celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S., constructorii Kahovskii s-au angajat să pună în funcțiune toate cele patru agregate. Prin realizarea cincinalului Uniunea Sovietică ocupă în prezent al doilea loc din lume și primul loc în Europa în ceea ce privește producția de energie electrică.

În aceeași zile revăd cum la Leningrad soseau pentru a participa la lucrările pregătitoare ale unei noi expediții de cercetări în Antarctica numeroși exploratori și savanți. Expediția urma să părăsească țărîmul Uniunii Sovietice cu motonava „Obi” special amenajată, în vederea unei lungi călătorii în Oceanul Înghețat de Sud.

Reconstitui sărbătorile lui 7 Noiembrie, imi vin în minte cuvintele din Raportul ținut cu prilejul marii sărbători de tovarășul L. M. Kaganovici,

„...Previunea lui Lenin s-a îndeplinit. — Ceea ce se producea în 1920 într-un an întreg se produce în 1955 după cum urmează: energie electrică în 24 ore, fontă — în 36 de ore, cărbune — în 192 ore, petrol — în 480 ore, zahăr — în 160 ore”.

...În comparație cu 1930 suprafața cultivată din U.R.S.S. a crescut cu 27%. Au fost valorificate peste 30 milioane ha de pămînt înfîșenit”.

Crește și înfloarește viața îndestu-

lată și fericită a oamenilor sovietici din Patria luminii, progresului și a fericirii.

Cu șoimii Antarecticii

De mai bine de o lună uriașă motonava „Obi” își continuă impetuoasă, drumul spre Oceanul Antartic. O nouă realizare de mare însemnătate a anului 1955. Este de ajuns de greu să te avînți pînă la imensa distanță la care a ajuns marea expediție. Totuși în călătoria mare imaginată m-am străduț să-i fiu în preajmă.

Motonava „Obi” este un uriaș laborator, dar și o adevărată cetate plutitoare din calea căreia, pînă și cei mai mari ghețari și iceberghi s-au dat înlături. Statul sovietic s-a îngrijit să-i înzestreze pe îndrăzneții navigatori cu cele mai moderne mijloace de cucerire a întinderilor polare. În fruntea ei se află unul din exploratorii vestii ai Țării Socialismului, renumitul doctor în științe geografice și Erou al Uniunii Sovietice, Mihail Mihailovici Somov.

„Se îndreaptă mereu spre sud uriașă navă care este urmată de motonava „Lena”. Coamele înspumate ale oceanului se domolesc și stoluri imense de pescăruși plutesc în jurul catargelor. Peste puțină vreme, marea expediție va poposi pe țărîmul ferecat de ghețuri și bîntuit de vînturi al celui de al șaselea continent.

Departo de Țara Sovietelor, echipajul navei se pregătește acum să întîmpine Anul Nou. Și parcă îi văd pe șoimii orizonturilor australe cum în această clipă de miez de noapte ascultă de peste zări și zări orologiul. Solenn și melodos răsună pe undele văzduhului vocea craniicului: La mulți ani, tovarășii! A sosit 1955!

A sosit Anul Nou 1955! Și călătoria mea imaginată a luat sfîrșit. Ea nu a ogîndit decît cîteva cîrmete din marea, clocoțitoarea realitate a dezvoltării impetuoașe a victoriilor istorice ale Uniunii Sovietice în anul care s-a scurs.

Aceste victorii însuflețesc pe oamenii simpli din întreaga lume, care urmăresc cu dragoste, cu neîmormurată căldură tot ceea ce se realizează în marea Patrie a oamenilor sovietici și în țările care construiesc lumea nouă.

MIHAIL COSMA

PRIETENI, VECINI

Sint deabia cîteva zile de cînd am trecut granițele Romîniei. Cîteva zile — un răsîmp foarte scurt, s-ar părea. Însă impresiile noastre, ale tuturor celor care fac parte din grupul turistic veniți din Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, sint atât de multe, atît de variate, atît de puternice, încît ne pare că trăim în țara asta ospitalieră de mult, multe zile.

Poate că simțămîntele acestea le datorăm faptului că am venit chiar din prima zi în însăși inima Romîniei — în minunatul București. Sint felurite orașe pe lume, unele mai mari, altele mai mici, unele monumentale, altele mai puțin frumoase, însă generallă impresiile acestor zile, mi se pare că ar fi potrivit să spun că „Bucureștiul, ca oraș, are un „vino-coace” care te cucerește chiar din prima clipă, te face să râzi pentru todeauna admirator al capitalei Romîniei populare. În grupul nostru de turiști sovietici sint oameni de felurite virșe, de felurite profesii.

Tovarășii noștri romîni cu care am stat de vorbă la hotel, în fabrici, în trenuri, la teatru, pe stradă, ne-au spus că Bucureștiul e mult mai frumos vîră și că vîră am putea gusta din plin farmecul său. Se prea poate să fie așa. Însă ceea ce am văzut chiar în zilele acestea de sfîrșit de decembrie, e mult prea frumos. E greu să precizăm ce ne-a plăcut mai mult: frumusețea Bulevardului Bălcescu, luminile de seară ale Lipsicanilor și Căii Victoriei, azurul cerului deasupra soarelui care duce în Parcul Stalin...

Una din impresiile cele mai puternice și plăcute ne-a lăsat-o reîntîlnirea, cu adevărat prietenească, pe care am avut-o la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice. Discuțiile tovarășești care s-au legat între noi și reprezentanții vieții publice a orașului, au creat acea atmosferă de simpatie reciprocă, de prietenie sinceră care ne-a mișcat mult. Am vorbit cu diferiți oameni — poeți, literați, ziaristi, artiști — și am înțeles cit de mare e interesul și dragostea lor pentru patria noastră, pentru Țara Socialismului. Și acestea nu erau cuvinte de politețe — ele exprimeau ideile și simțămîntele întregului popor — popor-vecin, popor-prieten.

Ne-a plăcut mult fabrica de

IULIU EDLIS
redactor la ziarul
„Tinerimea Moldovei” — Chișinău

rii, artele populare moldovenești — toate acestea le datorăm puterii sovietice, Partidului Comunist.

Am amintit de succesele obținute de republica noastră pentru a arăta cit de mare e capacitatea de creație a poporului liber, a unui popor în fața căruia sint deschise calele cele mai luminoase — drumurile cele mai largi. Căile fericirii, drumurile bucuriei.

Și Romînia de azi pășește hotărîtă pe drumul progresului. Am venit în Romînia în zilele mari pentru poporul romîn — zilele din preajma Congresului celui de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn. Am văzut avîntul în muncă al întregului popor, care a întîmpinat Congresul partidului cu noi succese în toate ramurile vieții și ale activității.

Am venit în Romînia în zilele mari pentru poporul romîn — zilele din preajma Congresului celui de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn. Am văzut avîntul în muncă al întregului popor, care a întîmpinat Congresul partidului cu noi succese în toate ramurile vieții și ale activității.

Am venit în Romînia în zilele mari pentru poporul romîn — zilele din preajma Congresului celui de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

Glorioasa aniversare a Republicii noastre populare

La 30 decembrie se împlinesc 8 ani de la proclamarea Republicii Populare Române, stat al oamenilor muncii de la orașe și sate, formă a dictaturii proletariului.

Anul acesta, oamenii muncii de la orașe și sate sărbătoresc ziua Republicii în condițiile puternicului avânt politic și în producție prielucit de cel de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român — eveniment istoric în viața poporului nostru.

Cu multă bucurie și cu mândrie îndreptățită trec în revistă oamenii muncii marile succese și transformările inovatoare înăbușite în acești ani sub conducerea înțeleaptă, clarvăzătoare și hotărâtă a Partidului Muncitoresc Român.

Republica Populară Română reprezintă înconștientă lupta de secole duse de poporul muncitor român pentru libertate și independență națională, a luptelor eroice ale clasei muncitoare aliată cu țărâna muncitoare pentru dobândirea regimului capitalist-mosieresc și scuturarea iuzului imperialist.

În condițiile create prin ofensiva eliberatoare a armatelor sovietice pe teritoriul țării noastre și prin dezvoltarea miscării întregului popor pentru eliberarea de sub jugul fascist, Partidul Comunist Român a organizat și condus insurecția armată care la 23 August 1944 a răsturnat dictatura militară-fascistă. Așa cum se arată în Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. prezentat de către tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la cel de al II-lea Congres al partidului, în prima etapă a transformărilor revoluționare care au urmat în țara noastră, „a fost instaurat regimul democrat-popular, tomă a dictaturii revoluționare-democratice a proletariatului și țărânilor, sub conducerea proletariatului”.

În etapa următoare a procesului de transformări revoluționare, etapa revoluției socialiste „Statul democrat-popular a devenit o formă a dictaturii proletariului, al cărui principiu suprem este alianța clasei muncitoare cu țărâna muncitoare, un stat de tip socialist; a fost desăvârșită ca clasă burgeoisă industria și financiară și a statului muncitor concordanța deplină între relațiile de producție și caracterul forțelor de producție în ramurile naționalizate ale economiei; oamenii muncii, sub conducerea partidului, construiseră baza economică a socialismului”.

Conducând lupta poporului muncitor, partidul nostru a aplicat în mod creator, la condițiile istorice concrete ale României, învățătura marxist-leninistă și experiența istorică a glorioșului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

În anul regimului democrat-popular au avut loc schimbări radicale în structura societății, în raportul de forțe dintre clase, în natura claselor sociale. Clasa noastră muncitoare — clasa conducătoare în stat — este azi stăpâna pe principalele mijloace de producție, nu mai e amenințată de șomaj, muncește pentru sine și pentru toți oamenii muncii și călăuzeste țărâna muncitoare și intelectualitatea pe drumul socialismului. La sate, de unde au dispărut pentru totdeauna moșierii și vechii lor țărâni muncitori sînt

stăpâni pe pămîntul ce-l muncesc. Pe drumul transformării socialiste a agriculturii, se dezvoltă o țărâna nouă. S-a încheiat o legătură fructuoasă și strînsă între intelectualitate și poporul muncitor. Femeile și tineretul au devenit constructori activi ai socialismului, egali în drepturi cu întregul nostru popor.

O prietenie frățească, de nezdruccinat, leagă de oamenii muncii români de cei ce aparțin minorităților naționale.

În toată lupta dăre de clasă, s-a întărit și se întărește alianța dintre clasa muncitoare și țărâna muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare și a partidului ei de avangardă. Statul nostru democrat-popular — care asigură cele mai largi drepturi și libertăți maselor muncitoare de la orașe și sate — se dezvoltă și se întărește, dovadă fiind superioritatea asupra oricărei forme de stat capitalist și atrăgînduși dragostea și sprijinul puternic al largelor mase populare.

În anul regimului democrat-popular — operă a poporului și cea mai de pret curerire a sa — țara noastră a înregistrat succese hotărâtoare în construirea bazei economice a socialismului.

Cu sprijinul frățesc al poporului sovietic și prin înfrățișirea tovarășească cu țările lagărului socialist, poporul muncitor din patria noastră a îndeplinit cele mai importante sarcini puse de primul plan cincinal și obiectivele principale din această perioadă ale planului de electrificare, supraîmplinind chiar unele prevederi ale acestor planuri.

Pe baza politicii juste a partidului, de dezvoltare cu precădere a industriei grele, producția industrială a înțeles de 2,9 ori nivelul anului 1938 și de 3,4 ori pe acela al anului 1948. Au fost lărgite vechile întreprinderi, au fost construite altele noi, au fost create noi ramuri industriale, cum sînt: industria constructoare de utilaj petrolier, minier, energetic, de tractoare și mașini agricole, noi sectoare ale industriei chimice, extracția minieră de uraniu s.a. Succese însemnate s-au obținut și în ridicarea producției bunurilor de larg consum, a industriei ușoare și alimentare, țărâna muncitoare, sprijinindu-se pe puternica bază tehnico-materială pusă la dispoziție de stat a realizat o producție de cereale care depășește în mod simțitor nivelul anului 1938, precum și prevederile cincinalului.

Dezvoltarea economiei a determinat creșterea de peste 2,5 ori față de 1948 a veniului național, mărirea cu 28% față de 1950 a salariului real al muncitorilor, ridicarea veniturilor țărânilor muncitoare. Mari fonduri bănești au fost cheltuite de stat pentru construirea de locuințe, pentru învățămînt, instituții culturale și științifice, pentru odihna și îngrijirea sănătății oamenilor muncii.

Congresul al II-lea al P.M.R. a deschis în fața poporului nostru perspective mărețe spre noi și puternice realizări pe drumul înfrîșirii și întăririi scumpelor noastre patrii, al ridicării continue a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Cel de al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a Republicii Populare Române (1956—1960) are drept sarcină fundamentală să realizeze în condițiile de pace și în condițiile de colaborare internațională și rezolvare pașnică a problemelor internaționale etginoase.

Congresul a ales prin vot secret membrii Comitetului Central al partidului, membrii supleanți ai Comitetului Central al partidului, membrii Comisiei Centrale de Revizie. Sedinta plenară a Comitetului Central, care a avut loc apoi, a ales în unanimitate pe membrii Biroului Politic al C.C. al P.M.R., membrii supleanți ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R., Secretariatul C.C. al P.M.R., membrii Comisiei Controlului de partid. De asemenea, în sedinta sa, Comisia Centrală de Revizie a ales în unanimitate presedintele Comisiei Centrale de Revizie.

Congresul a trimis Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice o telegramă în care se spune printre altele: „Farul călăuzitor al întregii activități a partidului nostru este învățătura marxist-leninistă, aplicarea creatoare a experienței Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Partidul nostru, îmbogățindu-se mereu cu experiența, va urma neabătut această cale, acordînd o atenție nestăvilită întăririi continue a regimului de democrație populară și a temeliei acestuia — alianța clasei muncitoare cu țărâna muncitoare — înfrîșinării politice și de industrializare socialistă a țării; de dezvoltare cu prioritate a industriei grele, de transformare socialistă a agriculturii pe baza cooperativizării producției agricole”.

În întreaga țară, oameni muncii, eroicii constructori ai socialismului, făuritorii viitorului ferict al patriei, își exprimă atașamentul față de politica partidului de construire a socialismului, hotărîrea de nezdruccinat de a pași mai departe, sub conducerea partidului, la îndeplinirea sarcinilor trasate de Congres, pentru construirea societății socialiste în țara noastră.

mentală făurirea economiei socialiste unificate, în care, pe baza dezvoltării continue a industriei socialiste, să se realizeze transformarea socialistă a agriculturii, astfel încît în anul 1960 sectorul socialist din agricultură să fie preponderent ca suprafață și ca producție-marfă.

Se va dezvolta cu prioritate industria grea — în special ramurile cu bază de materii prime în țară — a cărei producție globală va fi în 1960 mai mare cu 60—65%, producția mijloacelor de producție reprezentînd sporuri de 70—75%, iar a bunurilor de consum de 50—55%. Va crește de mai mult de două ori producția siderurgică; va lua un mare avînt industria chimică; se vor dezvolta în mari proporții industria petrolului și cărbunului; vor fi depășite prevederile planului de electrificare; se va lărgi industria minieră de uraniu. Vor continua de asemenea să se dezvolte industria ușoară și alimentară.

Agricultura noastră socialistă, care astăzi reprezintă 26,5% din suprafața arabilă și peste 35% din întreaga suprafață agricolă a țării, are perspectiva înaintării într-un ritm mai accelerat pe calea transformării socialiste, spre atîngerea în 1960 a unei producții de cel puțin 15 milioane tone cereale. Aceasta va usura însăși dezvoltarea industriei și a economiei noastre în general, va rezolva deplin problema cerealelor-marfă și va permite creșterea continuă a nivelului de trai al țărânilor muncitoare și al întregului popor.

Pășind la realizarea prevederilor noului cincinal, poporul nostru știe că orice succese realizate în dezvoltarea economiei și a culturii constituie o nouă treaptă pentru ridicarea nivelului de trai, deoarece scopul producției socialiste este omul cu nevoile sale, satisfacerea nevoilor sale materiale și culturale în continuă creștere.

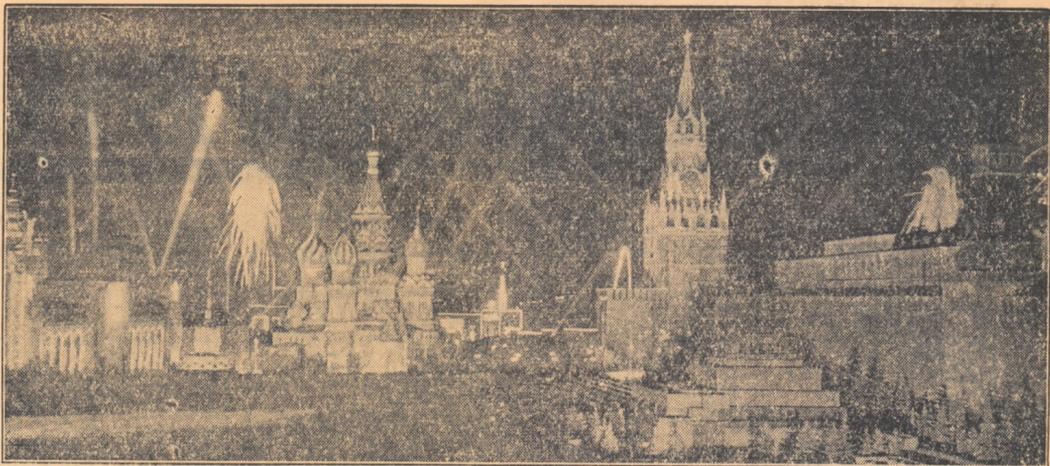
Ferm hotărît să și consacre forțele înfrîșirii și întăririi Republicii noastre Populare, îndeplinirii prevederilor mărețe ale celui de al doilea plan cincinal, poporul nostru iubeste pacea și luptă pentru apărarea și consolidarea ei. Spre deosebire de România burgheză-mosieră, care era un stat dependent, la șhermal poftelor de răi ale imperialistilor — Republica Populară Română e un stat cu adevărat independent și guvernat cu prietenii mulți și încreșteri.

Statul nostru democrat-popular duce o politică de prietenie cu Uniunea Sovietică și cu celelalte state din lagărul socialismului și al păcii, înfrîșinîndu-și principiile respectării suveranității naționale și egalității în drepturi între toate statele, ale neagresiunii și rezolvării pașnice a tuturor diferendelor, ale coexistenței între țări cu sisteme sociale diferite și neamestecului în treburile lor interne.

Țara noastră se pronunță pentru crearea în Europa a unui sistem unic de securitate colectivă și sprijinul propunerii sovietice de reducere a înarmărilor, de interzicere a armelor atomice și cu hidrogen, pentru dezvoltarea relațiilor economice și culturale cu toate statele.

În ultimii ani, a crescut prestigiul țării noastre pe arena internațională. De curînd, datorită poziției ferme și a inițiativelor Uniunii Sovietice, precum și a schimbărilor mari petrecute în opinia publică în favoarea colaborării între popoare, Republica Populară Română s-a ocupat locul ce i se cuvine de drept în O.N.U. Acesta este un nou succes al politicii de coexistență pașnică între popoare, o recunoaștere a întăririi și consolidării regimului democrat-popular din țara noastră.

Succesele mari, fără seamăn în toată istoria României, pe care le-au obținut oamenii muncii în anul regimului democrat-popular și care reprezintă o strălucită confirmare practică a însușii liniei politice a partidului și statului nostru, constituie pentru poporul nostru un puternic îndemn de a munci și lupta cu puteri sporite pentru învingerea tuturor greutăților care mai există, pentru realizarea mărețelor sarcini trasate de partid și guvern, pentru înfrîșinarea continuă a patriei scumpe, pentru pace și socialism.

Moscova, Piața Roșie.

Noul buget sovietic — buget al construcției pașnice

În dimineața zilei de 26 decembrie, s-a deschis la Moscova, în marele Palat al Kremlinului, cea de a 4-a sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. Lucrările acestei sesiuni, care are deosebită însemnătate nu numai pentru Uniunea Sovietică, ci și pe plan internațional, se desfășoară în preajma aniversării unii an de mari succese ale Uniunii Sovietice în toate domeniile economiei, culturii și științei și în pragul începerii unui nou an și a unui nou cincinal, bogate în perspective de noi victorii pe drumul comunismului în U.R.S.S., al apărării și întăririi păcii în lumea întreagă. Poporul sovietic, strîns unit în jurul Partidului Comunist, vadește un mare avînt politic și în muncă și, mîndru de succesele strălucite realizate pînă acum, luptă în întrecerea socialistă, pentru noi succese, și mai mari, pregătindu-se să întâmpine cu cinste cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S.

Pe ordinea de zi a sesiunii, au fost înscrise: Raportul cu privire la bugetul de stat al U.R.S.S. pe 1956 și la executarea bugetului de stat al U.R.S.S. pe 1954; Ratificarea decretelor Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.; Raportul cu privire la schimbul de delegații între Sovietul Suprem al U.R.S.S. și parlamentele altor state; Raportul cu privire la vizita delegației guvernamentale sovietice în India, Birmania și Afganistan.

Raportul cu privire la bugetul de stat pe 1956 și la executarea bugetului de stat pe 1954 a fost prezentat de ministrul Finanțelor al U.R.S.S., A. G. Zverev.

Bugetul U.R.S.S. pe anul 1956 oglindește viu puternicul avînt al economiei și culturii în U.R.S.S., creșterea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii sovietici. Sub conducerea partidului comunist, oamenii sovietici, transpunînd în viață hotărîrile istorice ale plenarelor din ianuarie și iulie a.c. ale C.C. al P.C.U.S., au obținut noi succese în dezvoltarea economiei și culturii. Planul producției industriale pe 1955, ultimul an al celui de al cincilea plan cincinal, a fost depășit. Potrivit datelor preliminare, volumul producției industriale a U.R.S.S. a crescut în 1955 cu 12% în comparație cu 1954, depășind considerabil nivelul prevăzut de cel de al 5-lea cincinal. Sînt remarcabile succesele industriei grele sovietice, care e temelia temelilor dezvoltării întregii economii sovietice, a întăririi capacității de apărare a țării și a creșterii continue a nivelului de trai al oamenilor muncii. Producția mijloacelor de producție în anul curent depășește în mari proporții nivelul anului 1950. Astfel, în 1955 volumul general al producției în ramura construcției de mașini și a metalurgiei prelucrătoare crește față de 1950 de peste două ori, iar față de 1940, de 4,6 ori.

Sînt remarcabile succesele realizate în progresul tehnic. Au fost construite numeroase tipuri noi de

mașini. În diferite regiuni ale țării, au fost înălțate noi întreprinderi, au intrat în funcțiune sau sînt în construcție centrale electrice de mare putere, în Uniunea Sovietică, unde funcționează prima centrală atomo-electrică din lume, cu o putere de 5.000 kW, se desfășoară lucrări pentru construirea de noi centrale atomo-electrice, de 50.000 și 100.000 kW.

Se dezvoltă în necontenit avînt toate ramurile agriculturii sovietice. În ultimii doi ani, suprafețele însemnate în U.R.S.S. au crescut cu 23 milioane de hectare, în special datorită valorificării pămînturilor virgine și înfrîșinării. În anul curent, cu toate că într-o serie de raioane timpul n-a fost favorabil, a fost strînsă în ansamblu pe țară o producție de cereale-boabe mai mare decît în anul trecut. Au fost realizate succese deosebite în extinderea suprafețelor cultivate cu porumb. Sînt remarcabile rezultatele dezvoltării creșterii animalelor-propietate obștească, și ale ridicării productivității lor.

A crescut considerabil nivelul bunelor stări materiale a oamenilor muncii. Pentru acțiunile social-culturale, ocrotirea sănătății etc., s-au cheltuit fonduri de trei ori și jumătate mai mari decît în 1940. Au fost construite noi locuințe, școli, spitale, cluburi, creșe și cîmine de copii.

Bugetul pe 1956 prevede sporirea fondurilor afectate pentru acoperirea cheltuielilor privind avîntul continuu al producției industriale și agricole, al transportului, construcțiilor și circulației mărfurilor, și de asemenea, pentru finanțarea diverselor sectoare ale activității social-culturale. Bugetul prevede la capitolul veniturilor 592.761.156.000 de ruble, iar la capitolul cheltuielilor, 569.634.972.000 ruble. În contrast cu bugetele deficitare și cu cursul inflaționist care caracterizează finanțele celor mai multe țări capitaliste, bugetul U.R.S.S. prevede un excedent de venituri în sumă de 23.126.184.000 ruble. Creșterea veniturilor bugetare este determinată de dezvoltarea continuă a economiei naționale sovietice.

Partea principală a veniturilor, aproximativ 500 miliarde ruble, provine, ca și în anii trecuți de la întreprinderile și organizațiile socialiste. Numai 8,5% din veniturile prezintă impozite ale populației. Cit e de grațios acest fapt, mai ales dacă e comparat cu realitatea unui mare stat capitalist ca S.U.A., unde, după constatările economiștilor americani, „fiecare dolar de a-vuție productivă este ipotecat sută la sută”, și „fiecare familie americană este datoră în medie 24.000 dolari”.

Toate capitolele cheltuielilor prevăzute în buget ilustrează strălucitul caracterul pașnic al economiei sovietice. Principala parte a fondurilor bugetare e afectată finanțării diverselor ramuri ale economiei și

indeosebi dezvoltării cu precădere a industriei producătoare de mijloace de producție. Astăzi, numai pe seama fondurilor bugetare de stat, economia sovietică va primi în anul viitor 237,2 miliarde ruble, din care 100,9 miliarde ruble sînt destinate industriei, și anume în cea mai mare parte industriei grele.

Pe linia sarcinilor trasate de partid și guvern, pentru mărirea producției bunurilor de consum popular și din fondurile proprii ale întreprinderilor și organizațiilor economice peste 26 miliarde ruble. Aceasta va asigura creșterea în anul viitor a producției industriei alimentare, a producției și sortimentelor industriei ușoare și va reprezenta un aport însemnat la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Relectînd marea grijă a partidului și guvernului pentru dezvoltarea continuă a agriculturii, bugetul prevede pentru această ramură a economiei naționale cheltuieli în sumă de 56,6 miliarde ruble, menite a asigura îndeosebi creșterea nivelului mecanizării muncii agricole, sporirea volumului lucrărilor executate de S.M.T.-uri și dezvoltarea producției sovhozurilor, mai ales a celor din zonele de valori-ficative a noi pămînturi.

Trănicia și superioritatea economiei naționale sovietice asupra economiei oricărei țări capitaliste este dovedită strălucit de creșterea continuă a investițiilor capitale. În anul viitor, investițiile capitale vor depăși cu eca. 15% pe cele din 1955. Ele vor fi repartizate industriei grele, agriculturii, transporturilor, industriei ușoare și construcției de locuințe. Alocații pentru construcția de locuințe sporesc cu 14%, iar suprafața locativă dată în folosință, cu 17% față de 1955.

Vor crește considerabil alocațiile pentru dezvoltarea științei, culturii, învățămîntului, ocrotirii sănătății și pentru asigurările sociale, care vor depăși 160 miliarde ruble, adică cu 14,5 miliarde mai mult decît în 1955. Fonduri însemnate, superioare celor din anul trecut, sînt prevăzute pentru învățămînt, pentru lărgirea rețelei de școli și creșterea numărului elevilor, pentru pregătirea cadrelor, mai ales pentru pregătirea de muncitori industriali și agricoli calificați.

Politica consecventă de pace a Uniunii Sovietice, caracterul pașnic al dezvoltării economiei sovietice sînt oglindite în chip grațios de faptul că în 1956 cheltuielile pentru apărare se vor micșora. Ele se vor cifra la 102.500.000.000 de ruble, față de 112.100.000.000 ruble în 1955. Reducerea cheltuielilor militare — care urmează după reducerea cu 640.000 de oameni a forțelor armate sovietice, după lichidarea bazei militare militare de la Porkkala Udd din Finlanda, după propunerile sovietice privind reducerea înarmărilor, interzicerea armei atomice

s.a. — arată că Uniunea Sovietică contribuie cu lapta la scăderea încordării între state, pentru întărirea păcii și securității internaționale și a colaborării între popoare.

Acest fapt este cu atât mai remarcabil, cu cît principalele țări capitaliste, în frunte cu S.U.A., sporesc alocațiile pentru înarmare, pentru a crea o „prosperitate” pe care înșiși economiștii burghezi o apreciază drept „artificială” și limitată exclusiv la creșterea profiturilor marilor întreprinderi ce lucrează pentru înarmare. Economistul american Baxter arată că aceasta va duce S.U.A. la o „depresune” față de care criza din 1929 va apare ca o „catastrofă minoră”, și că „războaiele și urmările lor au făcut poporul american atît de sărac, cum n-a mai fost el niciodată”.

Adevărul despre caracterul pașnic al noului buget al U.R.S.S. n-a putut fi ascuns nici de presa reacționară din S.U.A. și alte țări capitaliste, care menționează „reducerea cu 10% a cheltuielilor pentru apărare”, „sporirea producției de mărfuri de larg consum, a alocațiilor pentru construcția de locuințe, ocrotirea sănătății, asigurări sociale și învățămînt”, „lipsa zăngănitului de arme” din raportul prezentat de A. Zverev, precum și faptul că „reducerea cheltuielilor militare permite Uniunii Sovietice să afirme încă o dată că a dat un exemplu Occidentului, reducîndu-și înarmările”.

Hotărîrea fermă a Uniunii Sovietice de a lupta și pe viitor pentru statornicirea încrederii între state, în interesul rezolvării pașnice a problemelor internaționale, se reflectă și în importanța acordată de U.R.S.S. schimbărilor de delegații parlamentare cu alte țări și contactului personal între șefii de guvern.

O demonstrație luminoasă a dorinței Uniunii Sovietice de a trăi în pace și prietenie cu toate popoarele a fost vizita tovarășilor N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov în India, Birmania și Afganistan. Aceasta vizită va avea o influență favorabilă asupra dezvoltării mai departe a colaborării între U.R.S.S. și aceste țări, constituind totodată un factor important al întăririi păcii în lume.

Poporul român își exprimă admirația sinceră pentru succesele realizate de marele popor sovietic pe drumul construirii comunismului și al apărării păcii. El apreciază prevederile noului buget de stat al U.R.S.S. ca o nouă și importantă contribuție adusă luptei pentru pace în lumea întreagă, înfrîșinării și întăririi continue a patriei și socialismului. Înfrîșinarea deplină a tuturor perspectivele ale viitorului a constituie pentru oamenii muncii de la noi un viu exemplu și un puternic îndemn pentru cucerirea de noi victorii pe drumul construirii socialismului și al apărării păcii.

Sub conducerea partidului, încante, spre noi victorii!

(urmare din pag. 1-4)

și diverse pături ale oamenilor muncii de la orașe și sate.

Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. la cel de-al doilea Congres al partidului face o analiză profundă a muncii ideologice. Făcînd bilanțul succesorilor obținuți pe drumul educării marxist-leniniste a oamenilor muncii, al dezvoltării științei, artei și literaturii, Raportul subliniază că partidul clasei muncitoare privește lupta împotriva influențelor străine ca una din cele mai importante sarcini ale sale. Oamenii de știință sînt chemați să lege tot mai strîns activitatea lor de practica construcției socialiste, să îmbogățească ginuirea științifică, să contribuie la sporirea prestigiului internațional al științei din patria noastră. Oamenii de literă și artiști sînt chemați să creeze opere în spiritul realismului socialist, să oglindească prin mijloace artistice, la un nivel înalt, esența fenomenelor social-istorice pe care le tratează, să redea bogăția și multilateralitatea vieții noastre în continuă dezvoltare și înflorire. Partidul cheamă pe oamenii de literă și artiști să desfășoare o luptă necruțătoare împotriva influențelor ideologice burgheze, străine de domeniul adevăratei creații artistice.

Raportul de activitate al C.C. al partidului constituie o profundă analiză teoretică, marxist-leninistă, a drumului străbătut de poporul nostru pe calea construirii socialismului. El înarmează pe toți oamenii muncii cu învățăminte de cea mai mare însemnătate pentru construirea societății socialiste. Aceste învățăminte confirmă încă o dată că, cu toată diversitatea particularităților specifice fiecărei țări, esența căilor de trecere de la capitalism la socialism este aceeași pentru orice țară — dictatura proletariatului.

Între politica internă și externă a partidului este o legătură strînsă. Poporul român, care și consacră forțele măreței opere de construire a socialismului, este profund devotat cauzei păcii și prieteniei între popoare. Sub conducerea înțeleaptă

MARK LISEANSKI

Cîntec de Anul Nou

Azi sîntem — toți împreună —
Fericiți. Ni-i glasul vesel.
Cîntec de An Nou răsună:
Glas vioi, în inimi țese-1!

Un prieten-dei la Pekin
Și-altu-n Sofia, să vadă
Cum nălța-vom cupa veche
Peste muntii de zăpadă.

Fie chiar și-o scurtă clipă
Înt-amurg, să-ți arli dorul:
Un an pleacă pe-o aripă,
Ne-nțurmat luîndu-și zborul.

Între ani nu sînt hotare,
Fiindcă-n orice an, firește,
Vechi izbinzi rămîn. Și-n zare
Noi izbinzi încep a crește.

In romînește de
VICTOR KERNBACH

URARE

DEMOSTENE BOTEZ
laureat al Premiului de Stat

Oamenii muncii de la noi pot să se uite cu mîndrie înapoi și cu încredere neclintită înainte. Ei își găsesc în contemplarea opere realizate, mulțumirea sufletescă de creatori.

După o veche datină, de Anul Nou, se fac prietenilor urări de prosperitate și de voie bună.

Noi recunoaștem mărețele realizări ale oamenilor sovietici. Ele au fost și ne sînt pildă. Urăm milioanei de oameni ai muncii din Uniunea Sovietică, un an nou în-cărcat de tot mai multe și mai mari succese.

Victoriile lor înseamnă victoriile lagărului păcii, înscă-mă cheșăia liniștei în întreaga lume.

Schișînd gestul semănăturii cu boabe de grîu, simbol al belșugului, îi trimitem salu-tul nostru tovarășesc, urîndu-le pace, voie bună și prosperitate.

Ca scriitor, mă gîndesc la munca scriitorilor sovietici, care îmbogățesc an cu an, nu numai literatura sovietică, dar și literatura universală cu noi opere în care străbate suflul înnoitor al unei noi concepții despre muncă și om.

Printre aceste opere realiste, noi am avut posibilitatea să cunoaștem omul nou, sovietic — viața și realizările lui. Am avut ceva mai mult: am

putut să ne aștinăm și să ne cunoaștem mai bine pe noi înșine. Am avut pilda unei literaturi scrise de pe pozițiile înaintate ale clasei muncitoare, și ne-am apropiat mai mult de popor.

Cu bogata lor experiență, ei ne-au netezit calea spre realismul socialist și spre o literatură în adevăr populară.

Literatura nu cunoaște alte granițe decît cele ale adevărului sufletesc, ale comuniunii de concepții. Literatura scriitorilor sovietici trece dincolo de hotarele care despart țări; ea este literatura tuturor oamenilor progresiști de pretutindeni.

Înrudiți cu scriitorii sovietici prin două legături strîns de familie: cea a socialismului, și cea a breslei noastre scriitoricești, le urăm spor la muncă și noi succese.

La mulți ani, tovarăși!